

קניג הם אכלו בשר־סוס

ליא קניג בחדרהאמבטיה מנקה לבד

בחדרו של אהרון מסקין, שהיה קצינדאספקה של הצבא האדום, היו אוכלים אוכל חם. מסקין אף היה מביא איתו לחזורת שקריקמה. חנה'לה הנדלר (שנפטרה בשבוע שעבר) ופאני לוביץ, שהתגוררו עם מישפחותיהן, היו מביאות מבתיהן אוכל לקבוצה. שחקנים שמוצאם מאוקראינה חד רז עמוסים במזון אחרי כל ביקור־מישפחה. כמה שחקנים עבדו כמורים וכפקידים, והם היו מביאים לפעמים שקי גריסים ותפוח־אדמה.

קניג: „אני מרוויחה מעט וזיהי חיים פשוטים לגמרי. לא נעים לי לרבר על זה. זה לא מוסיף כבוד או יוקרה. בעלי ואני חיים בצורה צנועה לגמרי, בלי בתי־קפה או מיסעדות. אין לי עוזרת, אני מנקה לבר את הבית, יש לי מכונית קטנה וישנה, פיאט מודל 1975. את החופשות בחו"ל אנחנו מממנים בעזרת הפועות בידידיש לפני יהודים.

תמיד הרווחתי משכורות גרועות, אבל אף־פעם לא חשבת להחליף מיקצוע. אני אוהבת לשחק, התיאטרון הוא חלק ממני. אני בכלל לא יכולה לחשוב על מיקצוע אחר.”

היום היתה פגישה כללית של הבימה ואנו דנו בבעיית המזון. הוחלט ללשווח שני אנשים לכפרים לקנות קמח ותפוח־אדמה, אחרת נמות כולנו ברעב, פשוטו כמשמעו! זו אינה הצהרה עכשווית של שחקן שלי ומורעב, המנפנף בלוקשהמשכורת לאות מחאה, אלא פרק מיומנו של דויד ורדי, ממייסדי הבימה, על ימי התיאטרון במוסקווה שאחרי המהפכה.

הבימה היא כמעט בת 70, ומסתבר שהמשבר הנוכחי אינו הראשון, בוודאי גם לא יהיה האחרון.

אבל העובדה שמייסדי הבימה ממש רעבו ללחם לא מנחמת את השבוך־הבנק שלי, אומרת ליא קניג, כלת פרס ישראל, המשחקת 27 שנים בהבימה.

אחת הבנות של טוביה בהצגה טוביה החולב אומרת מישפט נפלא: הודל חיה בתקופה של הודל, וביקה חיה בתקופה של בייקה. כלומר: מה שהיה — היה. הם סבלו כדי לייסד את התיאטרון, לא כדי שגם אני אסבול.”

והם סבלו. את ארוחת־הצהריים אכלו במיסעדת־הסטר־דנטים, מרק מקליפות תפוח־אדמה ומעט בשר־סוס. מי שסלר מהארוחה הוז הסתפק בכוס מים רותחים.

בן־עזר אוהב גם לאכול

אהרן בן־עזר במיטבחו ואורגזמה אין

זעטר ומלח. חמישה קילו כבר הוספתי על מישקלי מאז שהתחלתי לכתוב אותו, הוא מספר.

היכן שכוחבים על אוכל יש שימחת־חיים, הוא אומר. „הנהנתנות הגסטרונומית היא חלק מהחיים, ולכן צריכה להיות גם חלק מהסיפורות. אני מאוד אוהב את הצד הזה של החיים והסיפורות.”

עיניו נוצצות כשהוא מדבר על אוכל. קולו מתגווך בעסיסיות, וכל־כילו אומר הדוניום תזונתי. ברוח־לב הוא מנדר את מתכוניו.

הנה מתכון שהוא חלום: מרק כרוב. מבשלים עצמות עם תמצית מרק־עוף, עלי־דפנה ופילפל אנגלי במשך שעה. מוסיפים ראש כרוב חתוך רק, כמה עגבניות כש לות, חתוכות, סוכר ולימון, שלוש כפות אורז. את כל זה מבשלים כשעתיים נוספות.”

סיפרו הבא יושב את שתי האהבות הנושנות, מין ואר כל. 50 שירי מתבגרים שמו. השיר הראשון: „הכנסתי שעועית / הכנסתי גור / הכנסתי מלפפון / הכנסתי קישוא / הכנסתי חציל / הכנסתי גם דלעת / אבל מהו אורגזם / אינני יודעת.”

סיפרו הקודם של בן־עזר, הנאהבים והנעימים, תיעד את חייהם הרמיוניים והמצויאותיים של תל־אביבית מודרנית. מין ואבריו ניגרו מכל אות, מכל דף.

עכשיו נרגעתי, אומר בן־עזר. הנה הוכחתי שגם בסיפורות העברית יש מקום לוולגאריות, ואני יכול להת־פנות ולכתוב גם על נושאים אחרים.”

כלומר: על אוכל. סיפור החדש של בן־עזר, לשוט בקליפת אבטיח, רווי בשפע של אבטיחים, גבינות וגי לידות תוצרת־בית, זיתים מרים, פיתות־בצק לחות, כרי־כים ממולאים בפילחי ביצה קשה וגבינה צהובה, קילחי־תירס וארנבות מבושלות.

מומלץ במיוחד לחולות באנורקסיה נרווזה. אחרי כמה עמודים נמלא גם הדמיון הרליבתיאבון בריחות ובטעמים. אחרי כמה פרקים נשכחות כל הנאורות והנרוויות, ומת־חילה ריצה בלתי־ניתנת לשליטה אל המיטבח.

זה גם מה שקרה לבן־עזר. מדי פעם, כשעת הכתיבה, אני חש רעב, ואז אני עושה הפסקה והולך למיטבח ולוקח תפודעץ או אשכול ענבים, או פרוסת־מלון או שלגון, או מנה גלידה או עוגה או כריך־לחם שחור־שחור בחמאה עם

לוי שופט כבר הזהיר

רפי לוי במסיבה עניין של יושר ציבורי

הקמת האינטריוו, שכן הכישים יורחבו באיזור זה, והנוגעים־כרבר ידאגו לבניית מיגרשי־חניה מרחבים.”

הוא אף התערב אצל ראש אגף־התיכונן במישר־הפי־נים, כדי שזה יסיר את ההתנגדות שהגיש מישר־הפנים נגד תוכנית האינטריוו. משנתקל בסירוב, סוכס כי נציג מישר־הפנים לא יתייצב לדין, ואת כתיבה־התנגדות יק־רא לוי עצמו.

השופטים, משה בייסקי, שלמה לוינ ושושנה נתניהו, בשבתם כבג”ץ, קיבלו את העתירה ואף נזפו בלוי.

השופט שלמה לוינ בפסק־הדין: „מי שהוטל עליו תפי־קיד בעל סממנים מעיז־שיפוטיים, כפי שהוטל על לוי, שומה עליו לשמור לא רק על ניהול תקין ואובייקטיבי של ריוני הוועדה, אלא אף על ריסון עצמי ועל הימנעות מלהביע דיעה בפומבי, שממנה ניתן להסיק על קיומה של דיעה מוגמרת בדבר התוצאות הראויות של ריוני הוועדה.

משחרג מאמות־מידה אלה, שוב אין הוא יכול להמשיך ולכנה בתפקידו במה שנוגע לשמיעת ההתנגדויות.” חבל שמי שהיה צריך לשים או לב, לא עשה כן.

אין זו הפעם הראשונה שכה ניצב רפי לוי לפני בית־מישפט ישראלי.

הופעת־הבתולין שלו בבית־מישפט היתה בשנת 1982. אז הטילו השופטים ספק ביושרו הציבורי ונזפו בו.

כך קרה הדבר: שישה ירושלמים, ביניהם ד”ר אבי רביצקי וד”ר אהוד שפרינצק, ביקשו, בעתירה 701/81 לבג”ץ, „לפסול את לוי מלשבת בראש הוועדה המחוזית לתיכונן ולבניה, הרנה בהתנגדויות לתוכנית־המיתאר המקומית בדבר הקמת מיגרשי־כרדרגל בשכונת־קטמון בירושלים.”

השישה, שהיו חברי ועדה־הפעולה של שכונת קטמון, טענו כי ללוי יש „דיעה קדומה ונחרצת בזכות אישור התוכנית.”

לוי, לטענתם, לא הסתיר את דיעותיו. נהפוך הוא. ככל הזמנות הביע אותן, למרות שתפקידו מחייב אובייק־טיביות. בכתבה מפיו נאמר אז: „לדעת המונה על המחוז ישרו המתגוררים בסביבה זו את איכות־החיים בזכות